

België - Belgique
P.B. - P.P.
8500 Kortrijk
BC 20258

KONINKLIJKE EN MENS LIEVENDE VERENIGING DER
DRAGERS van ERETEKENS en MEDAILLES van BELGIË
VOOR DADEN VAN MOED, ZELFOPOFFERING EN VAN MENS LIEVENDHEID

ONDER DE HOGE BESCHERMING VAN Z.M. DE KONING
EN HET EREVOORZITTERSCHAP VAN DE H. BURGEMEESTER VAN BRUSSEL

VADERLANDSE VERENIGING
Zonder winstgevend doel
Gesticht te Brussel op 3 december 1865 - Koninklijk Erkend op 2 juli 1883

INFOBLAD KORTRIJK

Afgiftekantoor: KORTRIJK CENTRUM

Verantwoordelijke uitgever:
Rasson Nadia - Steenstraat 103 -
8501 Heule

P 806019
PRS: 3048465

Nummer 102 – 4de kw 2022 (okt-nov-dec)

*Koninklijke en Menslievende
Vereniging der
Dragers van Eretekens en
Medailles van België*

Regionale Kortrijk

Belgian CENOTAPH Parade 2022 te Londen

Op zaterdag 16 juli werd in Londen, zoals elk jaar gebruikelijk is, de Cenotaph-ceremonie gehouden.

Sinds 1934 heeft ons land het exclusieve privilege om gewapend te mogen marcheren in de Britse hoofdstad.

Maar waarom deze eer?

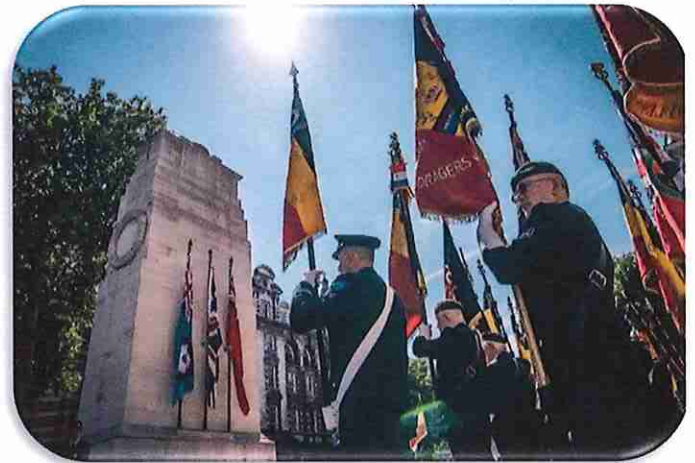
In 1934 stierf Koning Albert I ten gevolge van een klimongeval. Ontroerd door de dood van zijn neef en uit erkentelijkheid voor de heldenmoed en de opoffering van het Belgisch leger tijdens de Eerste Wereldoorlog, besloot Koning George V van Groot-Brittannië de Belgen een unieke eer te verlenen die nog nooit aan een ander land buiten de Commonwealth was verleend: een jaarlijkse parade bij de Whitehall Cenotaph, het Londense oorlogsmonument dat in 1920 op verzoek van de toenmalige Eerste Minister Lloyd George was gebouwd. België is het enige land dat zijn troepen in uniform en gewapend door het centrum van Londen mag laten paraderen.

Dit jaar marcheerden meer dan 300 Belgische militairen, veteranen en kadetten door de beroemde Whitehall-Street, op een steenworp afstand van de Big Ben en 10 Downing Street. Voor Defensie is dit de grootste defilé buiten onze eigen nationale feestdag. De Cenotaph Parade vindt altijd plaats op de zaterdag vóór de Belgische feestdag 21 juli en is gewijd aan de broederschap tussen Belgische en Britse soldaten tijdens de Eerste Wereldoorlog. Later omvatte het eerbetoon aan dit monument ook alle Belgen die in de Tweede Wereldoorlog aan de zijde van Britse soldaten vochten.

Het hele detachement stond onder bevel van korvetkapitein Frederik Foulon, commandant van de Nautische School. Voor de gelegenheid waren het fregat Leopold I en de mijnenjagers Bellis en Primula, alsmede het Franse opleidingsschip Almak met de stagiaire officieren en onderofficieren van de Marine naar Londen gevaren.

Bronvermelding : Navy News Channel
Editie Juli 2022

The Paths to Freedom

DOOR DE VALLEI VAN DE AURE

Punt 24 : Na de verovering van Vierville geeft Major-General Charles H. Gerhardt (Commander 29th infantry Division met de bijnamen 'Uncle Charlie' of 'Jumping Charley') aan 115th Infantry Regiment (IR) opdracht om de vallei van de Aure te veroveren en zo'n begin te maken met de opmars naar St. Lô. In de vroege ochtend van 8 juni vertrekt het regiment onder bevel van Colonel Eugene N. Slappey. 2nd Battalion komt tegen 12.00 uur als eerste bij Longueville en ondervindt daar weinig weerstand. Wel in haast achtergelaten wapens en klein materieel. Slappey richt een hoofdkwartier in en geeft drie eenheden opdracht om tot de Aure op te trekken om direct de volgende ochtend de rivier over te steken. Als het regiment aankomt in Canchy, kijken ze uit over een enorme watermassa. Ze besluiten om er de volgende dag te voet dwars doorheen te trekken in de richting van Colombières en Bricqueville, een tocht die hen uren zal kosten.

Op de andere oever staat Château de Colombières. Daar arriveert 's ochtends op 6 juni een Duitse gemotoriseerde eenheid met vijftien antitankwapens. De Duitsers verwachten echter niet, dat de Amerikanen dwars door het water oprukken. 3rd Platoon, onder leiding van 1st Lieutenant Kermit C. Miller, komt als eerste, doornat en uitgeput, op het kasteel aan. Een Franse vrouw vertelt hen, dat er Duitsers in het Château zitten. Ze omsingelen het huis. De Duitsers zijn compleet verrast, maar bieden verbeterde weerstand. Na een heftige strijd, waarbij enkele Duitsers gedood worden, nemen ze de rest gevangen. Die dag komt 1st Lt. Miller om. Hoe is onbekend, maar de officiële gegevens zeggen: *"KIA June 8th 1944, buried Normandy American Cemetery, Colleville-sur-Mer, Plot H, Row 27, Grave 6. Distinguished Service Cross, Purple Heart."*

Als de 29th Infantry Division verder trekt naar St. Lô, wordt het Château ingericht als communicatiecentrum en hoofdkwartier van Lieutenant-Generaal Omar Bradley.

Generalleutnant Kraiss voelt zich intussen steeds meer in het nauw gedreven. Zijn divisie bestaat nog maar uit 2.500 man, een derde van het oorspronkelijke aantal en daarmee moet hij een gebied van dertig mijl breed verdedigen tegen zes Amerikaanse divisies. Hij besluit zich daarom nog verder terug te trekken en in te graven achter de rivier de Elle. Daarmee geeft hij alle ruimte aan de westelijke flank, want hij ligt dan nog maar zo'n elf kilometer voor St. Lô.

De 29th Infantry Division vecht ruim een maand tussen holle wegen met bocages, van het ene weiland naar het andere, van dorp naar dorp, van huis tot huis. Maar op 18 juli veroveren ze de -inmiddels tot puin geschoten- stad St. Lô.

R O U T E B E S C H R I J V I N G

24. Eerste weg na brug rechts, richting Port Filiolet.
25. T-splitsing links, richting Port Filiolet.
*Voor u een bordje 'Carrefour Lt. W.W. Millsaps, Lt. L.L. Polette, 508 PIR 82 Airborne', twee Lieutenants die met hun mannen op 8 juni 1944 een Duits road-block op dit kruispunt weten te veroveren.
Lees verhaal over Hill 30 verder.*
26. Na ± 300 m links staat een stenen gebouw met herinneringsmuur aan de gevechten op Hill 30, die de eigenaar Mr. Hasley eigenhandig heeft opgebouwd.
Lees verhaal hiernaast over de gevechten op Hill 30 en op de volgende pagina over de moedige dochter van de dokter in port Filiolet.
27. Weg vervolgen.
Na ± 500 m links is een particuliere toegangsweg vernoemd naar Tom Porcella van 508 PIR, die zich op 8 juni 1944 voegde bij de troepen van Lt.Col. Thomas J.B. Shanley op Hill 30.
28. I- weg doorgaand recht door volgen, richting l'Angle.
29. Einde weg scherp links voorrangsweg op, D69 vers D70.
30. Y-splitsing links aanhouden (=recht door) bij bushokje aan linkerhand.
31. 1e weg -na ± 600 m- links, Rue Zane Schlemmer.
*Na ± 150 m aan uw rechterhand vindt u een monument voor Sgt. Zane Schlemmer, dat door de voormalige bewoner Pierre Cotello tegenover zijn boerderij is opgericht.
Lees verhaal verder.*
32. Na het monument kunt u na de bocht om het huis uw voertuig keren (ook voor GMC's ruimte genoeg) en keert u terug naar de T-splitsing.
33. T-splitsing rechts, Rue Zane Schlemmer.
34. Na ± 600 m, bij bushokje rechts, gaat u recht door, D69 richting Picauville.
35. \ recht door, doorgaande weg volgen, D69 richting Picauville.
36. Na huizen op Y-splitsing rechts aanhouden.
37. Na ± 1 km rijdt u Picauville binnen (D69).
38. Op kruising voor de kerk rechts, D69 richting Gour-Besville.
Op het plein rechts staat een monument voor Troop Carrier Command, dat in de nacht van 5 op 6 juni parachutisten boven dit deel van Normandië dropte en voor zes Dakota's, die in deze omgeving zijn neergestort. Bovendien staat hier een verwrongen motor van een Dakota, die in de omgeving gevonden is.
39. 1e weg rechts, voor huis langs.

Wordt vervolgd

D A M W E G V A N
C H E F - D U - P O N T

Punt 22-23 : 505 PIR heeft de taak om de bruggen over de rivier de Merderet te veroveren en de damwegen door het stroomgebied van de rivier veilig te stellen voor VII Corps, dat op Utah Beach landt. De Pathfinders, die een uur eerder zijn geland, zien echter door Duitse weerstand geen kans op de dropzones te markeren. De para's krijgen daardoor te laat groen licht om te springen en landen ver voorbij hun dropzones en sterk verspreid. Ze komen terecht in hoog water langs de rivier de Mederet, waar velen door hun zware bepakking verdrinken. Anderen worstelen zich naar de hoger gelegen spoordijk van de lijn Carentan-Cherbourg.

General James M. Gavin, Assistent Commander van 82nd A/B, hoort van een Fransman dat er geen Duitsers in Chef-du-Pont zitten, dus trekt hij met Lieutenant-Colonel Edwin J. Ostberg en 75 bijeengeraapte para's van 507 en 508 PIR langs de spoordijk naar het dorp. Daar blijken intussen net vier Duitse infanterie-eenheden te zijn gearriveerd. Maar de Duitsers bieden niet heldhaftig weerstand.

Na wat schotenwisselingen in het dorp, waarbij overigens geen bloed vloeit, rennen de Duitsers -achtervolgd door de para's- naar de damweg buiten het dorp. De damweg (destijds veel smaller en hoger) steekt twee meter boven het omringende moeras uit en in de flanken hebben de Duitsers schuttersputten gegraven en mitrailleursnesten aangebracht. In een wedloop met de dood duiken sommige Duitsers weg in de eerste de beste schuttersput. Anderen trotseren het vuur langer en duiken pas weg na de brug en de bocht in de damweg. Ostberg's para's op de damweg kunnen de eerste Duitsers makkelijk uitschakelen, maar de brug en de bocht in de weg blokkeren het zicht op de rest. Als de Duitsers in dekking liggen, wachten ze de ontwikkelingen af. Alsof ze onwillig zijn om te vechten. Geen van de partijen zegt een woord.

Opeens duikt een Duitser op uit zijn schuttersput, steekt zijn handen in de lucht er roept: "Kamerad!" Voordat iemand ook maar iets kan zeggen, schiet een parachutist hem van nog geen zes meter afstand neer. Is het een vergissing, of is het in koelen bloede gedaan... ? Gelukkig blijven de gevolgen tot die ene Duitser beperkt.

Wordt vervolgd op pagina 3

DAMWEG VAN CHEF-DU-PONT

Captain Roy E. Creek

Punt 22-23 : Weer gaan enkele minuten zwijgend voorbij. Dan kruipt uit dezelfde schuttersput nog een Duitser, ook met de handen in de lucht. Een para schiet hem dood, voordat hij twee stappen heeft kunnen doen. Een andere para schreeuwt gefrustreerd: *"Smeerlap, die je bent! Nu gaan we er allemaal aan."* Door één nerveuze vinger aan de trekker denken de Duitse soldaten, dat ze niet kunnen vluchten en zich ook niet hoeven over te geven. Ze moeten nu wel doorgaan om dit terrein te verdedigen, totdat de laatste man van één van beide partijen is gesneuveld. Vanaf de damweg worden de para's daarna constant zwaar onder vuur genomen door een mitrailleur.

Als 't vijandelijke vuur iets in hevigheid afneemt, zet Ostberg een stormloop in met vier of vijf man. Als hij de brug bereikt, wordt hij door een mitrailleurssalvo getroffen. Hij zakt in elkaar en stort in het moeras. De rest achter hem wordt ook neergemaaid. Anderen naderen kruipend de brug, gebruikmakend van schuttersputten en dode Duitsers als dekking. Maar hoe dichterbij de brug komen, hoe minder ze kunnen zien van wat er aan de andere kant van de brug gebeurt. Iedere para, die zich opricht om aan te leggen, krijgt een kogel door het hoofd. Het is alsof een onzichtbare Duitser juist die ene schuttersput bij de brug onder vuur heeft.

Na de dood van Lt.Col. Ostberg neemt Captain Roy E. Creek, een nuchter en resolute militair, het bevel over 507 PIR en de andere para's over. De schemering is gevallen en Creek wil niet nog een poging doen om de brug te veroveren. Dat heeft al te veel levens gekost. Bovendien zijn de twintig overgebleven mannen uitgeput en de pas aangekomen manschappen wil hij niet overhaast in de vuurlinie werpen. Creek loopt langs de rivier naar 't noorden (*punt 19-21*). Daar ontdekt hij 'n smalle strook grond, die vijftien meter in de rivier steekt. Door zijn kijker ziet hij de Duitse mitrailleurspost, die zo veel doden heeft geëist. Vanaf dit punt kan hij de mitrailleur eenvoudig het zwijgen opleggen. Een ideaal punt, dat die dag veel profijt had kunnen opleveren. Niemand is echter op het idee gekomen om eens om de bocht van de rivier te gaan kijken. Eén mitrailleur en een paar schutters schakelen binnen tien minuten, nog voor het echt donker is, de stelling uit. Achteraf zegt Creek tegen zijn mannen: *"Wie is hier nu de grootste idioot? Hier, ik! De hele dag vechten, een massa mensen verloren en dan vind ik de oplossing. Iedere padvinder zou dat onmiddellijk hebben bedacht."*

Wordt vervolgd

Siège social / Sociale zetel : Astridpad 5 – 8540 Deerlijk
Tel. & Fax : +32 56-32.90.17 – Gsm : +32 477-28.33.21 – Email : rudy.maesl@proximus.be
a.s.b.l. / v.z.w. 515/53 – N° d'entreprise – Ondernemingsnr 408.696.434 – Arrondissement judiciaire : Courtrai / Gerechtelijk arrondissement : Kortrijk

Voorzitter Regionale Kortrijk: RASSON Nadia, Steenstraat 103 te 8501 HEULE
☎&☎: +32 56-35.63.35 - ✉ : rasson.n@telenet.be

LIDGELD 2023

Het lidmaatschap van het jaar 2023 loopt van 1 januari 2023 tot en met 31 december 2023.

Men kan reeds het lidgeld storten **tot 28 februari 2023** om administratief in orde te zijn voor de toekenning van de brevetten en eretekens van de vereniging.

Daarom vragen wij u om de bijdrage van € 14,00 over te maken op volgend rekeningnummer, **BE22 7509 0426 1747** (met vermelding: **lidgeld 2023**) van de gedecoreerden Regionale Kortrijk.

Door dit te doen versterkt u ons in onze werking en laat u ons tevens toe om onze opdrachten nog beter te kunnen uitvoeren.

Zo blijft u dan tevens ons krantje verder ontvangen en wordt u van alle activiteiten die ons bekend zijn, verder op de hoogte gehouden.

Mocht u om één of andere reden afzien van het lidmaatschap, wat wij ten zeerste zouden betreuren, gelieve ons dan te verwittigen.

Met Vaderlandslievende groeten.

Het Bestuur

Marine News

A960 Godetia – Commando- en logistiek steunschip

Algemeenheden :

Crest

"More Majorum"
"Volgens de gewoonte van de voorouders"

Peterstad

Op 7 december 1965 werd het logistiek steunschip A960 GODETIA op de Boelwerf te Temse te water gelaten en aldaar door Mevrouw Moyersoen, gedoopt.

De A960 Godetia was het eerste van de twee steunschepen en het peterschap werd aanvaard door de stad Oostende.

Historiek

De A960 is de opvolger van de K226 HMS Godetia, een korvet van de 'flower' klasse.

Dat schip was tijdens de tweede wereldoorlog door Belgische zeelieden bemand.

Afgelegde afstand sinds indienstneming: 630.146 NM (01/2009)

Aantal vaaruren sinds indienstneming: 62.446 u. (01/2009)

Opdrachten

Commandoplatform voor de MCM-vloot, omvattende o.a. een planningzaal voor MCM-operaties, multimediamiddelen, middelen voor al dan niet vertrouwelijke communicatie en meerdere (intra)netwerken.

Logistieke steun, waaronder verschillende herstellingsateliers, een operatiekamer, een tandartskabinet en een helikopterdek voor lichte helikopters (zoals de Alouette III) met hangar. Kan brandstof, water en levensmiddelen in grote hoeveelheden leveren aan de MCM-vloot.

Karakteristieken:

Logistieke ondersteuning van de vloot.

Beschikt over stabilisatietanks voor lage snelheden.

Is uitgerust met een operatiezaal, tandartskabinet, werkplaatsen, transmissiecentrum en een helikopterplatform.

Actieradius

6.000 mijl aan 15 knopen.

Algemeen

- Waterverplaatsing : 2.500 ton
- Diepgang : 3,50 m
- Lengte : 91,30 m
- Breedte : 14 m

Bemanning

- 8 officieren
- 29 onderofficieren
- 55 matrozen en +/- 40 leerlingen

De bemanning is opgedeeld in 3 departementen, namelijk:

- operaties (communicaties, cic, artillerie en dek)
- techniek (mechanica, elektriciteit en elektronica)
- logistiek (administratie, bevoorrading en medische dienst)

Voortstuwing

- 2 snellopende diesels 1.350 pk
- Snelheid van 20 knopen

Bewapening

4 x .50 machinegeweren

Einde van een lange carrière voor de BNS Godetia: (juni 2021)

1 juli markeert het einde van een lange maritieme carrière voor een van onze oudste dienende militaire schepen. Het commando en logistieke steunvaartuig A960 Godetia is net teruggekeerd naar zijn thuishaven na een laatste lange missie onder NAVO-vlag. Bijna zes maanden lang was er een Nederlandse operationele staf die verantwoordelijk was voor het leiden van de SNMCMG1. Deze missie bracht de Godetia naar de Noordzee en de Oostzee. Niet minder dan zeven landen stuurden een schip naar deze vloot.

Een flashback naar het jaar 1966: er werd een nieuwe eenheid van de Zeemacht gedoopt, gebouwd en uitgerust in België, deze werd op dinsdagmiddag op de werven van Temse gelanceerd in het bijzijn van de toenmalige Minister van Defensie en naast mevrouw Moyersoen talrijke andere aanwezigen.

De "A960 Godetia" wordt gebouwd als een bevel- en logistieke steunvaartuig en visserijwachtschip. De Godetia kreeg als meter van het schip, mevrouw Moyersoen toegewezen in afwezigheid van H.M. de Koningin die zich toen in een periode van rouw bevond.

De doop vond plaats volgens de traditie: het symbolisch breken van een fles champagne tegen de boeg van het schip in de wateren van de Schelde met de muziek van de "Brabançonne" uitgevoerd door de Zeemacht op de achtergrond. De "Godetia" werd genoemd ter nagedachtenis van het corvette "HMS Godetia" van de Royal Navy. Deze

eenheid diende tijdens de Tweede Wereldoorlog zij aan zij van de Britse eenheden. De Belgische driekleur werd toenertijd toevertrouwd aan de Belgische zeelieden die waren ingeschreven in de "Royal Navy Section Belge" onder commandant Larose.

De minister wees er ook op dat de "Godetia" in wezen een Belgisch werk is, dat is voortgekomen uit de samenwerking van de scheepsbouwers van de Schelde en de fabrikanten van motoren en elektronische apparaten aan de oevers van de Maas. Op dezelfde bijeenkomst werden de bemanningsleden van het voormalige "HMS Godetia" aan de minister gepresenteerd.

Marine News

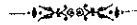
In de jaren zeventig werd het schip met een helikopterdek en hangar uitgerust om een beter zicht op de operaties aan het commando van de scheepswerf te bieden. Na bijna dertig jaar te hebben gevaren, kreeg het een nieuwe motor. Begin jaren 2000 werd de koninklijke suite van het schip vervangen door faciliteiten voor Command & Control, Communications & Intelligence (C3I). Dit stelde het schip in staat om zijn commandocapaciteiten tijdens mijnenbestrijdingsacties te vergroten. Naast deze missies tijdens ontminningsopdrachten heeft het schip regelmatig deelgenomen aan de training van Afrikaanse zeelieden in de strijd tegen piraterij tijdens operatie African Partner Ship/Maritime Capacity Building (APS/ MCB) onder de auspiciën van de Verenigde Staten van Amerika. Het stond ook veel officier kadetten toe om hun eerste ervaringen op te doen tijdens een zee campagne ten bate van het Navy Competence Center (nu omgedoopt tot Navy Academy). Het schip en zijn 95 bemanningsleden hebben sinds de inbedrijfstelling bijna 900,000 zeemijl afgelegd, meer dan 40 keer rond de aarde.

Roer en machines: Bedankt.

Bronvermelding : The Belgian Navy

De Grootte Oorlog

X X X I I .

De eerste uitval van Antwerpen

Wij hebben hiervoren beschreven hoe de Franschen tot aan de Samber waren afgetrokken, maar voor de overmacht moesten wijken. Hun toestand was zelfs hachelijk op zeker tijdstip. Zoo hadden ook de Britten het zwaar te verduren, op de linie Bergen-Binche.

Om de samenwerking van ons leger met die troepen goed te begrijpen, moeten wij er aan herinneren, hoe juist in die dagen onze dapperen, na een zeer ongelijke, hardnekkigen strijd, binnen de vesting Antwerpen terug waren getrokken. Ons leger deed gelijk de Bondgenooten : het zag zich gedwongen 't veld te ruimen voor de vijandelijke overmacht.

Maar eenmaal binnen de muren van Antwerpen, wilde ons opperbevel de Geallieerden steunen, door een uitval tegen de twee Duitsche legerkorpsen, het 3e en 9e reserve, die voor Antwerpen in observatie lagen. De 13e reserve-divisie en een of twee landweer-divisies waren in de omgeving van Luik genesteld.

Onze legeroverheid hoopte natuurlijk niet den vijand te verslaan en de veste van zijn hinderlijke aanwezigheid te bevrijden. Men kon hem alleen bestoken, zijn plannen in de war sturen, door hen te dwingen een aanzienlijke macht ter plaatse te behouden en hem te beletten hulp te zenden aan de strijdgenooten, die aan de Samber de Franschen en Engelschen vervolgden.

We hadden nog geen gelegenheid eenige bijzonderheden te vermelden over de aankomst dier Britten.

Ze waren in Frankrijk geland : te Boulogne, Le Havre en Rouen.

"Die eerste troepen, vertelt een officier, welke hen vergezelde, vertrokken met den besten moed. Maar ze trokken het onbekende in. Wat wisten zij van den oorlog en de nieuwe eischen ! Aan boord schreven ze lange brieven naar huis met allerlei bijzonderheden over de reis, in geuren en kleuren verteld. Maar ze vermoedden niet, hoe de inktborstel over al die zinnen ging en men thuis van het gansche, mooie opstel niets anders lezen zou dan : "We zijn nu veilig aangekomen. Ik groet u hartelijk."

Te Rouen werden we geestdriftig verwelkomd door de bevolking. Welk een gejuich en vriendschapsbetoon ! Onze jongens vonden dat blijkbaar heel aange-naam, want 's avonds verdwenen ze in menigte, en ze vonden het heelemaal niet sympathiek van de oversten, toen ze bij hun terugkeer daarvoor werden gestraft. Nog langer werden de gezichten, toen hun de oorlogsregelen werden voorgeschreven, als :

"Desertie voor den vijand, gestraft met den dood."
- "Slapen op zijn post, gestraft met den dood." -
"Weigering de gegeven bevelen op te volgen, gestraft

met den dood."

Doch ze begrepen nu toch, dat ze niet meer in 't kamp van Aldershot waren, maar den bitteren ernst van den oorlog zouden gevoelen.

De troepen stegen in hun treinen en vertrokken naar België."

De officier beschrijft dan de aankomst te Bergen en de kantonnementen bij de stad.

"'t Leek alles nog een idylle. Een Zondagmorgen : de bewoners kwamen uit de kerk, keken naar de Britten, die op de hoeven aan 't koken of in een zachtmurmelande beek het linnen aan 't wasschen waren. Meisjes schertsten met vroolijke Tommy's.

Maar daar kwamen gejaagde renboden. Troepen marcheerden haastig weg en eensklaps bulderde het kanon.

't Was de Zondag, 23 Augustus, dien wij al meer-malen hebben genoemd, de Zondag van dien massa-aanval der Duitschers, van Namen's val, van Dinant's moorderijen.

De Britten hadden hun stellingen bezet. "Patroeljen van Chetwod's ruitery, behoorende tot korpsen als het 12th Lancers, de 20th Hussars en Scots Grey hadden al botsingen gehad met Duitsche uhlanen. Ze ontmoeten elkander soms plots in een dorp, aan den hoek van een straat.

Maar dien Zondag schokten de legers op elkander in.

Het 1e Britsche korps van maarschalk Haig lag tussen Binche en Bergen, en het 2e korps, onder het bevel van Smith-Dorrien, tusschen Bergen en Condé, aan het kanaal. Samen waren er ongeveer 80.000 man. En de vijand naderde er met 130.000, terwijl aan de rechterflank de Franschen Charleroi hadden moeten opgeven.

Generaal Sir Douglas Haig.

De Britten weerden zich dapper. De Middles Seks, de Royal Irish en de Royal Fusiliers leden zware verliezen, terwijl zij iedereen voet gronds aan den tegenstander betwistten.

Tegen 1 uur na den middag scheen de strijd op het hoogtepunt.

“Ieder kanon en ieder geweer was aan ‘t vuren, alsof de hellekrachten losgebroken waren”, schrijft majoor A. Corbett-Smith, bovenbedoelde officier.

Bij Binche stonden de Munster Fusilliers, de Black Watch, Scots and Coldstream Guards, bataljons van historische regimenten.

Duitsche vliegtuigen zochten de batterijen op en regelden het vuur, en de Britten moesten de macht van het vijandelijke geschut erkennen.

En de haastig gedolven loopgraven boden zoo weinig beschutting.

De Engelschen streden als leeuwen, maar von Klück, met zijn 1e leger, was veel sterker in aantal, en dien Zondag avond moest de opperbevelhebber, Sir John French, het bevel tot den aftocht geven.

De eerste nieuwe linie zou van Jenlain (bij Valenciennes) door Bavai naar Maubeuge loopen.

Vele gewonden stroomden toe, vooral te Landreies (Frankrijk) en Le Cateau.

Haig's korps bereikte de omgeving van Maubeuge en Smith-Dorien's Jehain. Dat was des Maandags, den 24en Augustus.

Bergen werd dus opgegeven. ‘t Waren sombere dagen in de Borinage.

Wanneer men met den trein van Bergen naar de Fransche grens rijdt, ziet men in het veld, kruiskens staan. Zij herinneren aan den eersten strijd der Engelschen, wier moed toen hooger was dan hun macht. Nog lang zou het duren eer Groot-Britanje al zijn krachten ontwikkelen kon.

Zoo begon dus de groote terugtocht. Van de Franschen hebben wij hierover beschreven. Men herinnert zich de tragische dagen in Tusschen-Samber-en-Maas, maar op de gansche wijkende beweging komen wij later uitvoerig terug.

Bij dien aftocht wilde het Belgische opperbevel dus de Bondgenooten zooveel mogelijk ontlasten en beval daarom de krijgsbeweging, die bekend staat als de eerste uitval van Antwerpen, en welke plaats greep op 25 en 26 Augustus.

De sektor, waar de krijgsbedrijven moesten gestreden worden, werd zoo gekozen dat de Duitse verkeerswegen bedreigd en de lijnen der 3e en 9e legerkorpsen doorbroken zouden worden.

De 6e afdeeling was belast met den aanval op het centrum, d.i. op Hofstade en Elewijt. De 1e en 5e divisies moesten optreden op de rechterzijde der 6e divisie, tusschen de Zenne en het kanaal van Willebroeck. De 2e divisie werd naar Boort-Meerbeek, dus links, gestuurd. De 3e afdeeling bleef in reserve achter de 6e, en de ruiterij-afdeeling bij Putte.

De vijand had zijn stellingen ingericht op de linie Merhtem, Wolvertem, Humbeek, Epegem, Hofstade, Haacht, Wygmael en Kessel-Loo.

Dat ging natuurlijk met de gebruikelijke terreur te-

genover de weerlooze bevolking gepaard. De vijand stak huizen in brand, eischte gijzelaars, schoot op vluchtende personen, sloot burgers op in hun woning of in kerken, in afwachting, dat hij, bij tegenstand der Belgische troepen, nog geweldiger gruweldaden zou bedrijven.

Vele bewoners van het gewest liepen naar de Antwerpsche stelling, om er veiligheid te zoeken. De soldaten zagen die allertreurigste stoeten en hoorden de vertellingen over het optreden van de Duitse benden.

Dat wekte verbittering en haat. Zij, wier gezinnen in het bezet gebied woonden, dachten aan de weerloosheid hunner geliefden, en zoo was er bij vele een zekere ontspanning en een gevoel van voldaanheid, toen het bevel kwam op den vijand in te stormen.

‘t Werden geweldige dagen, met hier en daar moorddadige gevechten.

Den 25n Augustus vielen onze troepen de Duitschers aan op de lijn Hofstade-Elewijt en veroverden zij Hofstade en de Schiplakensche bosschen. Op de Schuttersvest en de Benedenlei, alsook in de aanpalende lanen te Mechelen stonden lange rijen munitiekolonnen. Dien dag kwam de Koning in de stad en vertoefde hij op het buitengoed van baron Empain, te Battel.

De Vorst zat op het nieuw stadhuis een krijgsraad voor, en beklom daarna den Sint-Rombautstoren. Bij zijn nederdaling bracht de toegestroomde burgerij hem een ovatie.

Maar ‘t werd al onveilig te Mechelen. Van af 5u.15 tot 8 uur ‘s morgens had de vijand de stad beschoten, en natuurlijk o.a. gemikt naar een der heerlijkste monumenten van ons land, de kathedraal. De toren, het dak en de muren droegen reeds afschuwelijke wonden. Het stadhuis had van achteren een treffer gekregen. Hier en daar was een gevel of een dak opengescheurd. Drie inwoners waren gedood : twee mannen en een vrouw.

Het was voor Mechelen nog maar een begin van de ellende. Vele inwoners namen de wijk. Sommige dolven hunne kostbaarheden in den hof.

De Duitschers waren reeds sterker in hun stellingen genesteld dan men vermoed had. Aan de Zenne werd bloedig gestreden, en tal van jongens kwamen bij een plotselingen terugtocht nabij Weerde in ‘t riviertje om.

Maar niet alleen in het centrum worstelde men. Laten wij even hooren wat kommandant Willy Breton, verhaalt van de krijgsbedrijven aan de rechterflank, waar de 5e divisie eigenlijk den uitval begon :

“In den namiddag van den 24n Augustus trok het 3e regiment jagers, met den steun van de kanonnen van de divisie-groep van het 5e artillerie, onder bevel van majoor Tack, stoutmoedig naar Impde vooruit. Daar verjoeg het de vijandelijke voorposten, na een woedend gevecht, waarin talrijke dapperen sneuvelden. Naar Nieuwenrode gestuurd, ondersteunde het 2e regiment jagers deze beweging, en kreeg tiralleursgewijze voeling met de vooruitgeschoven posten van den tegenstrever, terwijl het krachtige verkenningen deed in de richting van Beyghem en Humbeek. Maar dat was slechts een voorspel, misschien eene schijnbeweging om den vijand aan zijn linkerkant te verschalken. De werkelijke

aanval was op het midden gemunt : de 5e en 1e divisies moesten vooruit rukken tusschen de vaart van Willebroek en de Zenne, de 6e tusschen de Zenne en de Dijle. Aan de linkerzijde van het leger opereerde de 2e divisie in de algemeene richting van Boort-Meerbeek, en de kavalerie-divisie bedreigde de streek van Haacht.

Zoohaast de nacht inviel, trok het 2e regiment van Nieuwenrode naar Cappellen-op-den-Bosch terug, om den volgenden dag, vroeg in de ochtend, naar den linkerover van de vaart over te steken. Het werkte mede aan den aanval van de 5e divisie, op Eppegem, en richtte zich vervolgens naar het Zuiden, langs Laar en Spilt.

Zeer bedachtzaam rukte men op, achter een scherm verkenners, die trachtten voeling met den vijand te krijgen. De eene na de andere, rukten de kompagniën, als bij sprongen in het groene veld vooruit, van de eene dekking naar de andere. Men hoorde nog niets dan den droogen knal van een enkel geweeschot. Hier en daar keerde een gewond patroeljeur al strompelend terug. Kranig glimlachte hij tegen de makkers en gaf bijzonderheden over het voorval : men had eenige Moffen verjaagd, ginder bij de hoeve, waar de onzen nu waren. Maar een veel talrijker vijand moest zich te Eppegem en op de Zenne bevinden.

Plots daverde heel de lucht van een hevig geraas. Het waren onze kanonnen die het spel begonnen. Op de vijandelijke stellingen begon het granaten en granaatkartetsen te regenen. Wat de jagers betreft, deze rukten nog steeds voorzichtig vooruit, liepen in één adem, op stormpas en het hoofd gebogen, eene ruimte door, om opnieuw bij het fluitsignaal van hunne officieren te gaan liggen.

Aan hunne linkerzijde liet het kanon zich geweldig hooren. Het was dus wel een echte veldslag die overal aan den gang was. Weldra mengde de vijandelijke artillerie zich op hare beurt in het geraas, dat steeds heviger werd ; tusschen het ontploffen van de projektielen door knetterde het geweervuur, dat meer en meer toenam.

Het was op dezen 25n Augustus voor onze jagers van de 16e brigade, de werkelijke vuurdoop in al zijne tragische grootheid ; granaten die ontploffen als bliksemslagen, kogels die fluiten en neerklappen, soldaten die plots met een hartverscheurenden kreet neerstorten, gewonden die kreunen en waarvan het bloed in groote, roode plassen op den bodem druipt.

Men ziet niets van den vijand, tenzij ginder verre de vage linie, die men innemen moet, en waarboven soms een doodelijke lichtstraal uit de schietgaten flitst.

Men loopt, men blijft staan, men struikelt, springt weer recht ; men vuurt, men is bedekt met stof, men zweet dikke droppels ; de keel is door den dorst verschroeid, de borst beklemd ; men is verdoofd door het geraas. Dan plots, als medegesleurd door een onweersaanbare macht, volgt men de makkers, die "Vivat !" roepen ; men schreeuwt mede, en als door dronkenschap beneveld, vergeet men alles ; het gevaar, de vermoeienis, de hitte en den dorst.

Men ziet slechts de Moffen ginder verre, die wegvluchten, zoo snel ze kunnen, en brult luider dan ooit, tot men zich buiten adem plat op den buik laat vallen,

om de vlaag vijandelijke kogels, die gelijk een helsche zwerm komen aansnorren en overal den dood zaaien, over zich heen te laten vliegen.

Ziedaar hoe de jagers van de 5e divisie dien dag den oorlog leerden kennen, terwijl zij den vijand uit zijn verdedigingswerken bij Eppegem verdreven.

Sommige elementen zelfs, die langs het Zuiden van het dorp uitrukten, bezetten het station en voerden een stoutmoedige verkenning in de richting van Houtem uit.

En daar de tijd vlug voorbij was gegaan, daar men zich oriënteeren moest en een weinig orde herstellen in de eenheden, die aan het gevecht hadden deelgenomen, zich weer in verbinding stellen met de naburige 1e divisie ; die Sempst en Weerde had genomen, kon men er niet aan denken het krijgsbedrijf verder voort te zetten.

Tegen den avond nochtans werd het bataljon van majoor Verbrugghe (111/2e jagers) naar de Verbrande Brug gestuurd, om op dit punt voeling te krijgen met het detachement, dat op den anderen oever van de vaart werkzaam was.

Toen onze mannen het veroverde Eppegem binnentrokken, konden zij zich reeds een denkbeeld vormen van de Duitsche gruweldaden. In de verlaten woningen waren de plundersaars aan het werk geweest en lag alles in een onbeschrijfelijke verwarring.

Hier en daar verschenen verschrikte dorpelingen uit hun schuilhoek. De jagers trachtten hen gerust te stellen, maar de angstige lieden verwachtten bevend een offensieven terugkeer der Duitschers. In allen haast raapten eenigen hun armzalige plunje bijeen en vluchtten naar Antwerpen.

Een oude vrouw, rillend van angst, kernde dat het hart er bij breken zou. Stotterend, in haar door snikken afgebroken zinnen, vertelde zij dat de Duitschers, den zelfden morgen, haar echtgenoot en haar zoon met nog andere bewoners van het dorp hadden meegevoerd, zeggend dat zij ze gingen fusilleeren. Op hare knieën had zij voor de haren om genade gesmeekt. Maar een der woestaards had haar met een stamp op den grond geschopt. Het bloed vloeide nog uit de wonde, die zij bij haren val op de steenen bekomen had. Met een gelaat, gansch vertrokken door den angst, klampte het ongelukkig schepsel zich aan de kleederen van onze soldaten vast en smeekte : "Help mij ! Als zij terugkomen, gaan ze mij dooden ; het zijn geen menschen, maar monsters. Helpt mij, helpt mij toch !"

"Bij al deze onmenselijke ellende", zal later een officier zeggen, "heb ik in de oogen van mijne manschappen een verschrikkelijk wraakbesluit kunnen lezen. En toch, telkens een van deze gehelmden bandieten, bleek en bevend, lafhartig klappertandend van vrees, in onze handen viel, hebben onze soldaten hun voornemen vergeten, om zich te herinneren dat zij een ongewapenden vijand voor zich hadden.

"Steeds zal ik dien langen kerel van een Duitscher voor mij zien, met zijn echt straatroversgezicht, neergeknield voor een jager, die hem de vuist onder de neus hield, terwijl hij hem voor schurk uitschold. De handen te zamen, heel zijn lang en beenderig lichaam bevend van angst, kreunde de Mof : "Nicht kapoet ! Nicht ka-

poet ! Kamarad!" En, met een gebaar van eindeloze walging, boog onze jager zich over dit miserabel exemplaar van het Duitsche ras en snauwde hem toe :

"Stop uw sm..., bandiet ! We zijn wij geen moordenaars !"

De nacht van 25 op 26 Augustus, dien onze jagers van de 16e brigade in de streek Eppegem-Houtem doorbrachten, en het bataljon Verbrugghe bij de Verbrande Brug, ging betrekkelijk kalm voorbij. Maar reeds vroeg in den morgen herbegon het gevecht. De vijand, die blijkbaar den vorigen dag door den onstuimigen aanval was verrast, had zich weten te herstellen en zijne reserves ter hulp geroepen.

Uit zijne liniën barstte een hevig artillerievuur los, dat de door de onzen bezette stellingen met projektielen overstroomde. Onze batterijen antwoordden krachtdadig, maar de grove stem van de zware Duitsche stukken verdoofd die van onze kleine kanonnen. Reeds bij den aanvang van het gevecht bleek het, dat onze artilleurs niet tegen den vijand opgewassen waren. Onze artillerie beschikte op dit oogenblik over geen enkel zwaar stuk, dat bekwaam was dat van de Duitschers te beantwoorden en de stevige verdedigingswerken van den vijand te bedreigen.

Het Belgische kommando wist overigens op dit oogenblik, dat het gevecht op de Ssamber met den terugtocht van de legers der Bondgenooten geëindigd was. De uitval had zijn doel bereikt, door aanzienlijke machten voor Antwerpen te houden. Er bestond dus geene reden meer om het krijgsbedrijf nog voort te zetten tegen een tegenstrever die men toch niet kon overwinnen. Bevel werd gegeven om zachtjes aan het gevecht te staken en de divisies terug naar het Noorden te doen trekken.

Dat ging niet zonder hevige schermutselingen. Te Houtem waren de jagers van het 16e brigade het voorwerp van een heevigen aanval, die hen dwong naar Eppegem terug te keeren. Hier woedde insgelijks een heftig gevecht. Dicht, met een oorverdoovend geraas, regende het Duitsche projektielen. Maar de jagers hielden heldhaftig stand onder het schroot en, ondanks de zware verliezen, weken zij in goede orde, stap voor stap. Om hunne opdracht tot het einde toe te volvoeren, doorstonden sommige eenheden, zooals der compagnie Deudon, zonder wankelen een verschrikkelijk bombardement en een van zeer dichtbij komend geweervuur.

Anderen, zooals de compagnie Pirard, aarzelden niet om, ten koste van zware offers, een aanval te doen op de vijandelijke machinegeweren, die dreigden onze wijkende troepen neer te maaien.

De wielrijders-kompagnie van kapitein Demart, die eerst onlangs was gevormd, en op wie den vorigen dag de zware taak had gerust het terrein te onderzoeken, klampte zich gedurende den 26n Augustus wanhopig vast aan het Station van Eppegem, waar zij één vierde van haar effectief verloor, maar toch den noodigen tijd stand hield.

Ook de jagers hadden zware verliezen geleden.

Kommandant Pirard, de onder-luitenant Cordy en Lemaitre hadden een roemvollen dood gevonden ; onder-luitenant Andreux was zwaar gewond ; onder-luitenant

Moors, die ernstig getroffen was, had men niet kunnen meevoeren en bleef in handen van den vijand achter ; onder-luitenant Leseul, adjudant van majoor Anciaux, kommandant van het 2e bataljon van het 5e jagers, was bij het overbrengen van de bevelen van zijn overste insgelijks gewond geworden en gevangen genomen.

De vijand trachtte door zijn ver-reikend geschut wanorde te zaaien in de rangen der terugtrekkende Belgen, hetgeen hem niet gelukte.

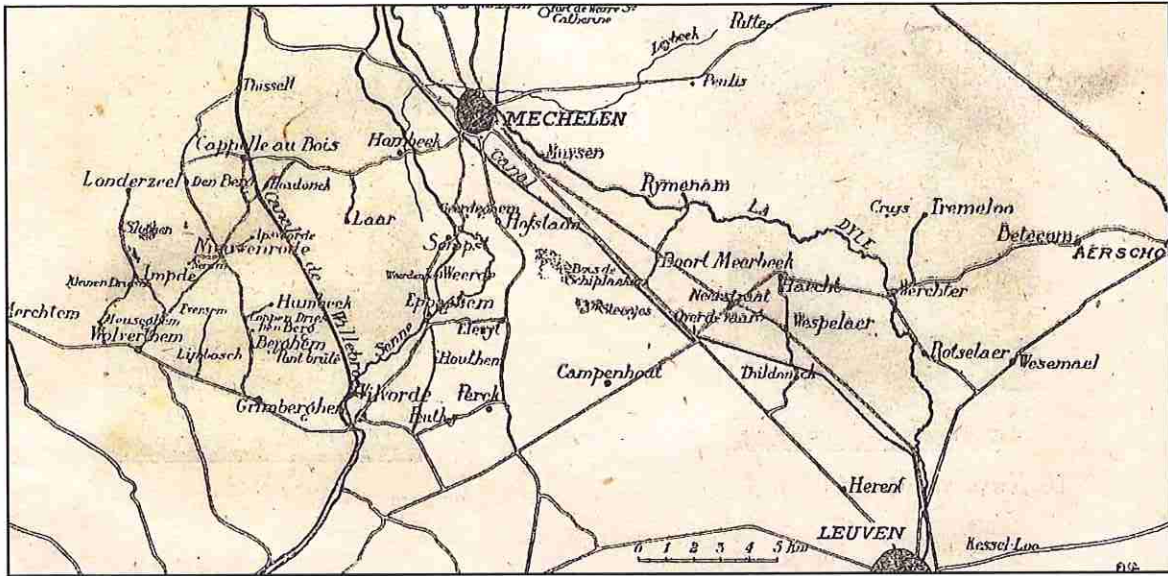
Daden van grooten moed waren dus betoond. Laten wij hier nog den moed van den jager Trésignies meedeelen, den held de "Verbrande Brug".

Wij hebben reeds gezien dat het bataljon van majoor Verbrugghe (111/2e jagers) naar dit punt was gestuurd. De vijand was op den Westelijken oever van het kanaal van Willebroek teruggetrokken en had de ophaalbrug half omhoog gehaald ; het werktuig om de brug te bedienen was aan zijn zijde. Blijkbaar waren de Duitschers daar, maar in gering aantal. Zij hadden de huizen bezet en een deel der manschappen bevond zich in een loopgraaf langs de vaart zelf.

De 2e kompagnie van het bataljon, die van kapitein Hellin, stond tegenover den vijand ontplooid. Een peloton, onder bevel van den 1e sergeant-majoor Wéry, had stelling genomen in de loopgraven welke de Duitschers zelf op den Oostenlijken oever van de vaart gedolven hadden, ten Noorden van den overtocht. Het andere, onder de bevelen van luitenant Devos, had de woningen bezet langsheen den weg, voor de brug zelf. Langs het Noorden kreeg de kompagnie Delbauve bevel gunstige plaatsen op te zoeken om den vijand schuinsch aan te vallen ; de kompagnie Bradfer was met eene dergelijke opdracht ten Zuiden van den overtocht belast. Het overige van het bataljon diende als reserve. Bovendien had majoor Verbrugghe het noodig geoordeeld de huizen, welke door den vijand bezet waren, met granaten neer te schieten en den steun van de artillerie ingeroepen.

In afwachting werden er schoten van den eenen op den anderen afgevuurd. Langs geen van beide zijden wilde men zich vertoonen. Van den vijand zag men niet veel meer dan de geweerlopen, die uit in de bezette huizen geboorde schietgaten staken. Zoohaast er bij ons een hoofd boven de borstwering van de loopgraaf tevoorschijn kwam, of zich onvoorzichtig aan een venster zien liet, floten de kogels. Reeds lagen er twee of drie jagers levenloos op den grond of lieten een jammerlijk gekerm hooren. Deze toestand dreigde te blijven voortduren. Doch het ontvangen bevel luidde den overgang in te nemen. Er was geen tijd te verliezen, zoo men van de vermoedelijke zwakheid van den vijand gebruik wilde maken. Want ginder zag men duidelijk den dichten rook omhoog stijgen van de in brand gestoken stroomijten. Het was het bekend signaal waardoor de vijand om versterking vroeg. Bovendien woedde er achter de onzen, te Eppegem, een hevig gevecht.

Daar het onmogelijk was het kanaal te doorwaden, bleef er slechts één middel over om den anderen oever te bereiken : kost wat kost trachten de ophaalbrug naar beneden te krijgen en zich dan met geweld een door-tocht te banen. Men weet dat de brug langs den anderen

Eerste uitval naar Antwerpen.

oever werd bediend. In de compagnie Hellin stelt men de vraag : "Is het mogelijk den anderen oever te bereiken, zonder een zekeren dood te gemoet te gaan ?" In zijn loopgraaf tracht sergeant Wéry zich rekenschap te geven ; bij hem wagen twee of drie mannen het, het hoofd boven de borstwering uit te steken : een geweervuur barst los uit de door den vijand bezette huizen : twee jagers storten neer. Luitenant De Vos, die met eenige mannen een van de huizen in de nabijheid van de brug bezet, klimt naar den zolder, opent voorzichtig het dakvenster, hijscht zich tot aan de opening en buigt naar buiten om de plaats te onderzoeken. Een kogel gaat hem dwars door den hals, en de luitenant, op den slag dood, stort neer, badend in zijn bloed.

Het bewijs is geleverd : den anderen oever pogen te bereiken, dat wil zeggen zich geheel bloot stellen, de helling afloopen, in het water springen en ten minste 20 meter ver zwemmen, is een zekere dood.

Een man heeft nochtans aan zijn overste gezegd : "Ik zal het doen !" Deze man is soldaat Trésignies, van het peloton van den eersten sergeant-majoor Wéry, een miliciaan van 1906, gehuwd en vader van een gezin. Met vlug gebaar heeft hij den ransel afgedaan, den shako en de zware kapot neergeworpen. Een beetje bleek, maar geheel kalm, volkomen bewust van het gevaar waaraan hij zich bloot zal stellen, sluipt Trésignies langs de loopgraaf en zoekt de plaats, waar de opgehaalde brug hem een weinig voor de blikken van den vijand, die in de huizen op den loer ligt, kan verbergen. Men ziet hem zijn aanloop nemen ; met één sprong is hij over de borstwering, rolt langs de helling en duikt bijna zonder eenig geluid in het water. De Duitschers hebben nog niets bemerkd. De zwemmer komt vooruit met breed en lenig gebaar.

Nu bereikt Trésignies den anderen oever ; hij kruipt de helling op en grijpt de handkruk der brug. En dan, bewonderenswaardig en verheven, zich bloot stellend aan de geweren, zet de soldaat zich schrap en draait uit alle macht.

Plots treffen kreten zijn oor :

"Naar den anderen kant !" wordt er geroepen. "Gij

doet ze omhoog gaan !"

Trésignies draait inderdaad verkeerd. Vlug als de weerlicht geeft hij nu aan de kruk de goede richting.

Helaas, het is te laat !

Heeft de verwittiging, voor hem bestemd, ook het oor van den vijand bereikt ? Heeft deze bemerkd, dat de brug in beweging is ? In ieder geval, een verschrikkelijk geweervuur barst los, dat van dichtbij op den heldhaftigen jager gericht is.

Men ziet hem eerst op de knie neervallen, doch zich verder inspannen, wanhopig aan de kruk geklemd, die hij nog voort beweegt ; dan, plots, laat hij los, zijn armen doorwieken de lucht en Trésignies stort neer op den oever, terwijl het bloed hem uit de doorschoten borst stroomt.

Op dit tragisch oogenblik maakt zich een dolle woede van onze jagers meester. Alle voorzichtigheid latende varen, komen zij van alle kanten tevoorschijn. En uit de loopgraven, uit de vensters, uit alle stellingen die aan beide zijden van de brug bezet zijn, barst een helsch geweervuur los. Onze mannen zijn zich zelve niet langer meester. Zij zijn dol van haat en wraaklust. Allerlei beleedigingen werpen zij den vijand naar het hoofd : "Moordenaars ! Zwijnen ! Schurken !" Want de dood van dezen edelen held schijnt hun een echte moord. En ook geven zij zich rekenschap, dat het voortaan vruchteloos is den vijand te willen terugdrijven.

Want deze, al had hij slechts op dit oogenblik gewacht, brengt nieuwe machten in het strijdperk. Bij het knetteren van het geweervuur mengt zich het akelig geklapper van een machinegeweer, dat overal de dood komt zaaien. Ginder valt kommandant Bradfer om niet meer op te staan.

Om de verwarring ten top te doen stijgen, vliegt een eerste granaat al snorrend voorbij en gaat te midden van het kanaal ontploffen. Het is onze artillerie die het vuur opent op de "Verbrande Brug" ; doch haar schieten was ook gevaarlijk voor de onzen, die al te dicht bij den vijand waren. Een tweede projektiel ontploft in de helling tegenover de onzen ; een derde komt op nauwelijks eenige meters achter onze mannen ontploffen. Het is

onmogelijk daar te blijven. De gegeven opdracht kan overigens niet vervuld worden. Alles wat men kan doen, is den doortocht te beletten aan de Duitschers, wier getal steeds aangroeit.

De terugtrekkende beweging wordt met kalmte uitgevoerd ; men was er mede bezig toen het bevel kwam, de algemeene wijkende beweging te volgen. Men ging dus de plaats van het gevecht verlaten, toen plots, uiting gevend aan de trillende ontroering van heel het bataljon, een man den kreet slaakte : "En Trésignies ?"

Zal men het lichaam van dien dappere, wiens heldhaftig offer aller harten kloppen deed. In de handen van het barbaarsch vijandelijk leger moeten overlaten ?

Helaas, men moet wel berusten in het onvermijdelijke en het hart vol nijpende droefheid heengaan.

Onze jagers konden niet weten, dat zelfs de Duitschers eerbiedig het hoofd zouden buigen voor dezen held.

Getuigen hebben inderdaad meegedeeld, dat een vijandelijk officier, tot de tranen toe geroerd, de militaire eer aan het lijk van Trésignies liet bewijzen, en dat sedertdien liefdevolle handen het graf van dezen dapperen, zorgvuldig onderhouden hebben. (1)

Ook Buffin verhaalt deze episode in zijn werk "Récits de Combattants". Daarin lezen we, dat de sergeant van Trésignies' sekte geroepen had : "Een zwemer van goeden wil, om 't kanaal over te trekken !"

"Tegenwoordig !" riep de soldaat Trésignies.

Hij richtte zich op.

"Mijn vriend, het is om de brug neer te halen", hernam de sergeant.

"Goed !"

Trésignies schreef kalm op een stukje papier :

"Vaarwel, 't is voor den Koning !"

Hij reikte dit briefje aan den sergeant over, en zei :

"Bezorg dit aan m'n vrouw !"

Terwijl hij zwom, riep de sergeant :

"Trésignies, in naam van den kolonel, benoem ik u tot korporaal !"

Trésignies wendde 't hoofd en dankte met een glimlach.

Zulke mannen streden in ons leger, daar onder de muren van Antwerpen.

De rechterflank van ons leger bleef dus steken aan de "Verbrande Brug" en bij Grimbergen voor het kanaal.

De 6e divisie trachtte tevergeefs van uit het kasteel en 't bosch van Hofstade het dorp Elewyt te bereiken. De aanval stootte af op de verdedigingsstellingen, en wij hadden geen zwaar geschut om deze in te beuken.

Een bataljon grenadiers was voortgerukt tot in één boschje, tusschen onze linie en Elewyt, en werd eensklaps tegelijk beschoten door de eigen troepen en den vijand.

De officieren bezwoeren de daardoor ontstane verwarring en de grenadiers wilden nog voortgaan, doch er kwam bevel tot den terugtocht.

De Fransch-Britsche legers waren al een heel eind

Frankrijk in ; er was dus geen reden meer den strijd hier aan te houden.

De 2e afdeeling, op de linkerzijde, was bij Rymenam over de Dijle getrokken, maar had bij Boortmeerbeek den opmarsch moeten stuiten. Het bleek niet mogelijk de vaart Mechelen-Leuven over te steken.

Tijdens dien uitval heerschte heel wat ontroering onder de officieren van den Duitschen staf, te Brussel.

Iemand van hen zond naar de "Frankfurter Zeitung" het volgend bericht : "Wij zaten in de Belgische hoofdstad op een vat kruid, dat wel niet door de bevolking van Brussel aangestoken zou worden, maar waarvan de lont in de richting Antwerpen leidde. De bezettingstroepen waren gering, zeer gering in aantal voor de 800.000 inwoners en het Belgisch leger, 100.000 man sterk, dat zich slechts op 40 km. van daar bevond. De eerste gouverneur van Brussel, generaal-majoor von Luetwitz, vertelde ons, dat hij dezelfde troepen voortdurend door de straten liet trekken zooals men op het toneel met figuranten doet. Een krachtige uitval der Belgische troepen zou ons kunnen gedwongen hebben de stad voorloopig te ontruimen. Herhaaldelijk belemmerden de Belgische soldaten onzen autodienst op den weg Brussel-Luik. Juist was de Zivilverwaltung (burgerlijk bestuur) aangekomen, en het vroeg zich af, of het niet beter zou doen nog wat naar Luik terug te keeren. De Zivilverwaltung bleef, maar de beambten, die hun kwartier en ook hun auto's in de afhankelijkheden der ministeries hadden, werden verscheidene malen 's avonds in hun vertrekken gekonsigneerd."

(1) Willy Breton : "Een Belgisch regiment te velde".

Godetia voer doorheen verschillende generaties

Grootvader en kleinzoon Bossaert blikken samen terug op 55 jaar Godetia

Is het niet typisch dat we bij een afscheid mijmerend terugblikken? Toen de Godetia in juli van dit jaar (2021) uit dienst werd genomen, was dat bij de familie Bossaert niet anders.

Grootvader Gilbert was in 1966 aan boord voor de eerste reis van het schip, terwijl kleinzoon Sam, in dezelfde functie als zijn grootvader, 55 jaar later de allereerste vaart van de Godetia meemaakte. Een prachtig Marine-familie-verhaal.

Na een carrière van 55 jaar werd het commando- en logistiek steunschip Godetia uit dienst genomen. Ze heeft deze periode meer dan gracieus doorstaan. Naast haar functie als logistiek schip voerde ze ook andere taken – zoals de visserijwacht en steun aan verscheidene naties – met verve uit.

De bouw van de Godetia werd gestart in februari 1965 op de Boelwerf te Temse. De inmiddels 88-jarige Gilbert herinnert zich de tewaterlating van het schip in december 1965 nog alsof het gisteren

Marine News

was. Met zijn fotoalbums in de hand vertelt hij een anekdote over de doop van het schip: “Koningin Fabiola zou meter worden van de Godetia. Maar twee weken voor de doop stierf koningin Elizabeth. Hierdoor werd het niet Fabiola maar mevrouw Moyersoën, de vrouw van de toenmalige Minister van Landsverdediging, die de eer kreeg om het meterschap op zich te nemen.”

De ogen van grootvader Gilbert fonkelen als hij verhalen vertelt over zijn carrière bij de toenmalige Zeemacht, de voormalige naam van de Belgische Marine. “Het was voor mij een hele opwaardering om op de Godetia te mogen varen. Ik kwam van de Algerines (types mijnenveger, gebouwd in het Verenigd Koninkrijk, waarvan er zes eind jaren 40, begin jaren 50 overgekocht worden), waar we in hangmatten sliepen; aan boord van het gloednieuwe schip hadden we vaste bedden en lagen we met minder mensen in de hut. Dat was zalig.”

Vanaf de eerste reis van de Godetia, was Gilbert erbij. Fier vertelt hij zijn mooie herinneringen. “Onze eerste bevelhebber was commandant Troisponts, hij was streng maar rechtvaardig. En hij had een standaard scheldwoord: patissier.” Het tovert een glimlach op zijn lippen bij de gedachte. “Op zee werden de chefs op zondag uitgenodigd bij de commandant om “een druppel” te drinken. We hadden vier of vijf keer visserijwacht, vooral in de buurt van IJsland. We moesten de vissersschepen controleren of ze op een correcte manier visten. Wij hadden tijdens die reizen een dokter, een tandarts en een aalmoezenier aan boord. Indien nodig konden we de bemanning van het visserschip helpen waar nodig. Een gekwetste verzorgen bijvoorbeeld en hem daarna een warme maaltijd serveren. Er ontstond hierdoor een soort van wisselwerking. Voor de geboden hulp kregen wij dan verse vis, wat altijd mooi meegenomen was.”

Gilbert functie aan boord was die van telegrafist. “we werden in Amsterdam opgeleid. In mijn periode aan boord zijn wij ook begonnen met de testen van teletype. Hierbij typten we de morseberichten onmiddellijk uit op de telex en deden dat aan een snelheid van 25 woorden per minuut. Op het einde ben ik chef radio geworden, tot op de dag van zijn mutatie naar de verbindingsschool te Sint-Kruis.”

Voor Sam, die vaak over de marinecarrière van zowel zijn vader als zijn grootvader had gehoord, was de stap naar de Marine evident. En toeval of niet, na een jaar aan boord van de Primula werd hij op 8 januari 2018 gemuteerd naar de Godetia. In de voetsporen van zijn grootvader dus, zelfde schip, zelfde functie: militaire communicatie.

“Toen ik er aan boord kwam, kende ik amper vier mensen, maar ik voelde er mij onmiddellijk welkom. Mijn eerste reis met de Godetia duurde zes weken en ging richting Afrika. Daarna vertrokken

Marine News

we in juli op SNMCG1 (Standing NATO Mine Counter Measures Group 1) voor vijf maanden. De reis viel goed mee, zeker omdat je af en toe van boord mocht en ook omdat mijn vrienden me in september kwamen bezoeken toen we aanmeerden in Rotterdam. Dat zorgde voor een aangename time-out tijdens de lange reis,” knipoogt Sam.

De laatste missie van Sam aan boord van de Godetia was meteen ook de allerlaatste reis van het schip zelf. “Door de coronamaatregelen moesten we permanent aan boord blijven. Het enige wat we mochten doen was een wandeling op de basis. Toen we uiteindelijk voor het eerst aan wal mochten in het Zweedse Karlskrona, kregen we een uitgestippelde route voorgeschoteld waar we niet mochten van afwijken. Het constant aan boord zitten werkte toch wel op m’n gemoed, want ik had geen echte vrijheid meer,” vertelt Sam. “En toen brak de speciale dag aan, 25 juni 2021. Vele collega’s, vooral de anciens, stonden met tranen in de ogen met het besef dat dit de allerlaatste keer afmeren was in Zeebrugge met de Godetia. Voor mij persoonlijk een symbolisch moment: mijn grootvader had de doop van dit schip meegemaakt en maakte deel uit van de eerste bemanning. Ik, als kleinzoon, maakte de allerlaatste reis mee. Een mooier geschenk kon ik mij niet inbeelden.”

Beide heren houden een goed gevoel over aan ‘hun Godetia’. Met een bemanning tot tien officieren, 37 onderofficieren en 48 matrozen was het belangrijk om een goede sfeer aan boord te hebben. “Na het intensieve werk, was er ook tijd voor ontspanning. Dat kwam het kameraadschap ten goede,” vertelt Sam. Grootvader Gilbert besluit: “Het was echt een happy ship!”

*Zo'n uniek familieverhaal verdient extra aandacht.
Op 15 juli 2021 zette admiraal Jan De Beurme grootvader
en kleinzoon in de bloemetjes aan boord van de Godetia.
Een memorabel moment voor de familie Bossaert.*

Bronvermelding : Seataalk
Auteur: Luc Vermeersch
www.seataalk.be